

יורם שפטל:

הבוקר

אחרי...

אי אפשר להכחיש, אני אדם אחר כעת. פיתאום כל אחד יודע מי אני ומה אני, מכירים אותי בכל מיסערה וחופיים ובכל מועדון, הצגה וסרט שאני הולך. כולם מזהים אותי, נעשיתי פיתאום מפורסם.

זה לא בליכר רע. לא טובלים מזה. אני, בכל אופן, לא סובל מזה. כך אומר יורם שפטל בחיור, ימים אחדים אחרי שסיים את סיכומיו במישפט ג'ון איוואן דמיאניוק.

בתחילת המישפט, בדיוק לפני שנה, היה שפטל עורכדין אלמוני. בקפיטריה של בית המישפט בתל אביב הכירו אותו כאחד מעורכי הדין הצעירים. בעל ביטחון עצמי ולשון בוטה, לעיתים. הוא הופיע במישפטים של עברייניים, שודדים וגנבים, והתיכלט בעיקר בכישורו להרגיז את השופטים ולא לוותר להם במאומה. ופיתאום, כסוס שחור, קפץ לספסלי הסניגוריה לצידו של מרק אוקונור, האמריקאי האירי רביהקסם, במישפט השואה הגדול מאז מישפט אייכמן.

ביום הראשון למישפט, כששמעתי את אוקונור טוען בעניין חוסר הסמכות של בית המישפט הישראלי, רציתי להתפרט. ראיתי שאוקונור אינו יודע על מה הוא מדבר, ונכנסתי לפאניקה. לא האמנתי למישמע אוניו, וחשבתי שאם התיק יפול עלי, אני לעולם לא אוכל להרים אותו, לא הכרתי או בכלל את התיק. אבל גם בחלומותי הפרועים ביותר לא חלם שפטל שיום יבוא והוא יהיה עורכי הדין המוביל במישפט דמיאניוק.

אבל זו היתה הפעם היחידה

במשפט, כששמעתי את אוקונור טוען בעניין חוסר הסמכות של בית המישפט הישראלי, רציתי להתפרט. ראיתי שאוקונור אינו יודע על מה הוא מדבר, ונכנסתי לפאניקה. לא האמנתי למישמע אוניו, וחשבתי שאם התיק יפול עלי, אני לעולם לא אוכל להרים אותו, לא הכרתי או בכלל את התיק. אבל גם בחלומותי הפרועים ביותר לא חלם שפטל שיום יבוא והוא יהיה עורכי הדין המוביל במישפט דמיאניוק.

זה לא בליכר רע. לא טובלים מזה. אני, בכל אופן, לא סובל מזה. כך אומר יורם שפטל בחיור, ימים אחדים אחרי שסיים את סיכומיו במישפט ג'ון איוואן דמיאניוק.

בתחילת המישפט, בדיוק לפני שנה, היה שפטל עורכדין אלמוני. בקפיטריה של בית המישפט בתל אביב הכירו אותו כאחד מעורכי הדין הצעירים. בעל ביטחון עצמי ולשון בוטה, לעיתים. הוא הופיע במישפטים של עברייניים, שודדים וגנבים, והתיכלט בעיקר בכישורו להרגיז את השופטים ולא לוותר להם במאומה. ופיתאום, כסוס שחור, קפץ לספסלי הסניגוריה לצידו של מרק אוקונור, האמריקאי האירי רביהקסם, במישפט השואה הגדול מאז מישפט אייכמן.

ביום הראשון למישפט, כששמעתי את אוקונור טוען בעניין חוסר הסמכות של בית המישפט הישראלי, רציתי להתפרט. ראיתי שאוקונור אינו יודע על מה הוא מדבר, ונכנסתי לפאניקה. לא האמנתי למישמע אוניו, וחשבתי שאם התיק יפול עלי, אני לעולם לא אוכל להרים אותו, לא הכרתי או בכלל את התיק. אבל גם בחלומותי הפרועים ביותר לא חלם שפטל שיום יבוא והוא יהיה עורכי הדין המוביל במישפט דמיאניוק.

אבל זו היתה הפעם היחידה

עם השופט לוי
תקריט לפני חשע שנים

יורם שפטל, לפני ואחרי: בגלימה שחורה ועניבה בנאום

ולא קילל אותו. רק פעם אחת, בקיץ, כאשר ישבתי באבטיחים (מיסעדת האבטיחים בשפתימה של תל אביב), ניגש משהו ודיבר לאיפה, אבל כל יתר הפניות אלי ברמוב היו דווקא כדי לחזק אותי ולתמוך בי.

הקרב עם אוקונור

במיסעדת האבטיחים בשפתימה של תל אביב, ניגש משהו ודיבר לאיפה, אבל כל יתר הפניות אלי ברמוב היו דווקא כדי לחזק אותי ולתמוך בי.

שכרה את האולם הזה... והשופט לוי התנפל עלי ואיים שיצטרך להוציאני מהאולם ולנקוט נגדי אמצעים. זה היה נורא.

ביתחור החמיר הרבר בגלל התנהגותו של אוקונור, שהיה אמור לתמוך בי. אבל בלישכה התקפל אוקונור והפסיק לעמוד לצידו. בכל יתר הפעמים לא סבלתי מההערות של השופט. הרי הכל נעשה בפומבי, וכל אחד יכול היה לראות מה קורה ולשפוט בעצמו, ואני לא בטוח שמי שיצא רע מכל העניין זה דווקא אני.

גם בפני התקפותיהם של ניצוליי השואה עמד שפטל בלי התרגשות מיוחדת. היו ביניהם כאלה שדיברו

עד לחודש ספטמבר, מפני שהוא נוסע לחו"ל. שפטל היה הסניגור היחיד שביקש לשחרר את לקוחו בערבות בגלל הרחייה הארוכה של המישפט, אבל בית המישפט לא נעתר לו. אז עירער שפטל בבית המישפט העליון, נשא בית המישפט העליון ראן, השופט יואל זוסמן, אמנם לא שיחרר את הנאשם, אבל הטיח ביקורת נוקבת בשופט לוי על שדחה מישפט לתקופה כל כך ארוכה בגלל נסיעה לחו"ל.

כאשר התחדש המישפט, בספטמבר, פנה השופט לוי לשפטל באולם בית המישפט, והביע את כעסו על שעירער בבית המישפט העליון וגרם לכך שימתחו ביקורת על שופטים ופגעו

ליוורם שפטל היו יחד שעות טלוויזיה מאשר לאלכסיס. הוא סיים את המישפט הגדול ביותר בחייו. מה זה עשה לו?

סיכמתי 95% מהחומר בעצמי ולברי. הייתי אפילו יותר מסודר מהם. למשל: את רשימת המוצגים העתיק בית המישפט ממני, כי אצלי היו פרטים נוספים שלא היו לשום אדם אחר. שפטל, המסתובב בחיי יום יום בג'ינס משופשפים, חרוזים ענקיים על צווארו וטבעות גדולות על ידיו, אינו נראה כאדם מסודר. ובכל זאת כל

בחום ליבם ובכאב, והבנתי אותם. אבל היו גם אחרים שצעקו וקיללו, וביררתי וגיליתי שאחד מהם התגורר אחרי השואה עוד כמה שנים טובות בגרמניה. או איזו זכות יש לו לצעוק עלי? לדבריו, הוא מרגיש בשינוי ברעתי הקהל, מאז תחילת המישפט ועד היום. למרות ההרגשה שכולם נגדו, הרי שאיש לא פנה אליו ברמוב או ברמזור

בשם הטוב. הופעתי מאז עוד הרבה פעמים לפני השופט לוי, ואני לא זוכה באהדה מרובה ממנו, אומר שפטל. כאשר להרגשתו של שפטל לגבי העלבונות והזלזול שגילה כלפיו השופט לוי במישפט דמיאניוק הוא אומר: רק פעם אחת הרגשתי רע מאוד. ממש גרוע. זה היה כאשר אמרתי את המילים, לא בשביל זה התביעה